

Őszikék — Kétnyelvű vers
I. helyezett

Témakép: Kéri László — Áttörés

Ta ljubičasta, kao stvrđnuta kap bola odbegla sa četkice umornog slikara, pada na moje zamagljene zene i u tajanstvenu odoru sumraka oblači Via Del Corso kojom tromo koračam ovog rimskog podneva. Otkuda ovde, među unezverenim turistima, ta Kerijeva moćna bratija mračnih lica sa tragovima bola u razrokim pogledima i na usnama? Da nisu krenuli na tajni sastanak sa Farinelijevim Don Kihotom koji me u stopu prati ovih dana ponavljajući isto pitanje: kako uzleteti trajno i nepovratno kada si, kao stablo korenom, svojim krhkim kandžama urastao u tle? Grupa mladih sa smart telefonima uzbuđeno fotografiše poznatu šminkerku kao da prolazi lično Dante Aligijeri. Ponesena njihovim žarom ja zaboravljam napukli strop svog beogradskog doma i tiho, onako za sebe, izgovaram: Salve a te Laslo Keri! Ovi ljudi od krvi i mesa sa našim imenima trošni su, nestaju, i to te progoni, ali to i nismo mi, prijatelju, mi smo ova nepoderiva platna i ova nezapaljiva slova, stihovi kao pregršt boje bačene u nevino lice sveta. Baš nas briga za te fabrike zla sa non-stop radnim vremenom i za njihove požare i poplave sa neograničenim rokom trajanja! Slikom i stihom mi ćemo ipak probiti sve čaure i oklope, kao ljusku kosmičkog jajeta iz kojeg ćemo se ponovo roditi.

Róma, 2015.

FELSZABADULÁS A VIA DEL CORSOÁN

Az ibolyakék, megkövült fájdalom-csöpp, a bágyadt festő ecsetjéről elszökve, ködlepte szembogaramra pottyan, s az alkony sejtelmes köntösébe burkolja a Via del Corsót, melyen e római délben lomhán ballagok. Hogy kerül ide, a zabolátlan turisták közé Kéri erőteljes, mogorva csapata kancsal tekintetükben s ajkaikon a fájdalom nyomaival? Talán Farinelli Don Quijote-jével indultak titkos találkozóra, mely napok óta nyomomban van, e kérdést ismételve: föl lehet-e szállni mindörökre, amikor, mint törzs a gyökérbe, gyenge karmaiddal már a talajba nőttél? Smart telefonos fiatalok csoportja vadul fényképezi az ismert sminkes nőcskét, mintha magát Dante Alighierit látnák. Elkap ez a hév, s azon nyomban elfelejtem belgrádi otthonom megroggyant mennyezetét, s csak úgy, magamnak, kimondom: Salve, a te Kéri László! Ezek a hús-vér emberek, kik nevünket viselik, elhasználódnak, eltűnnek majd, s ez nem hagy békén, de nem ezek vagyunk mi, barátom, hanem a széttéphetetlen vászon s a betűk, mik el nem égnek, az ártatlan világ arcába dobott színcsokrok, a versek. Mi közünk a non-stop munkaidős, gonoszság-gyárakhoz, a korlátlan szavatosságú tüzesetekhez, árvizekhez! A kép s a vers átüt minden burkot, vértet, mint héját a kozmikus tojásnak, melyből egyszer majd újjászületünk.

Fordította: Kovács Jolánka

